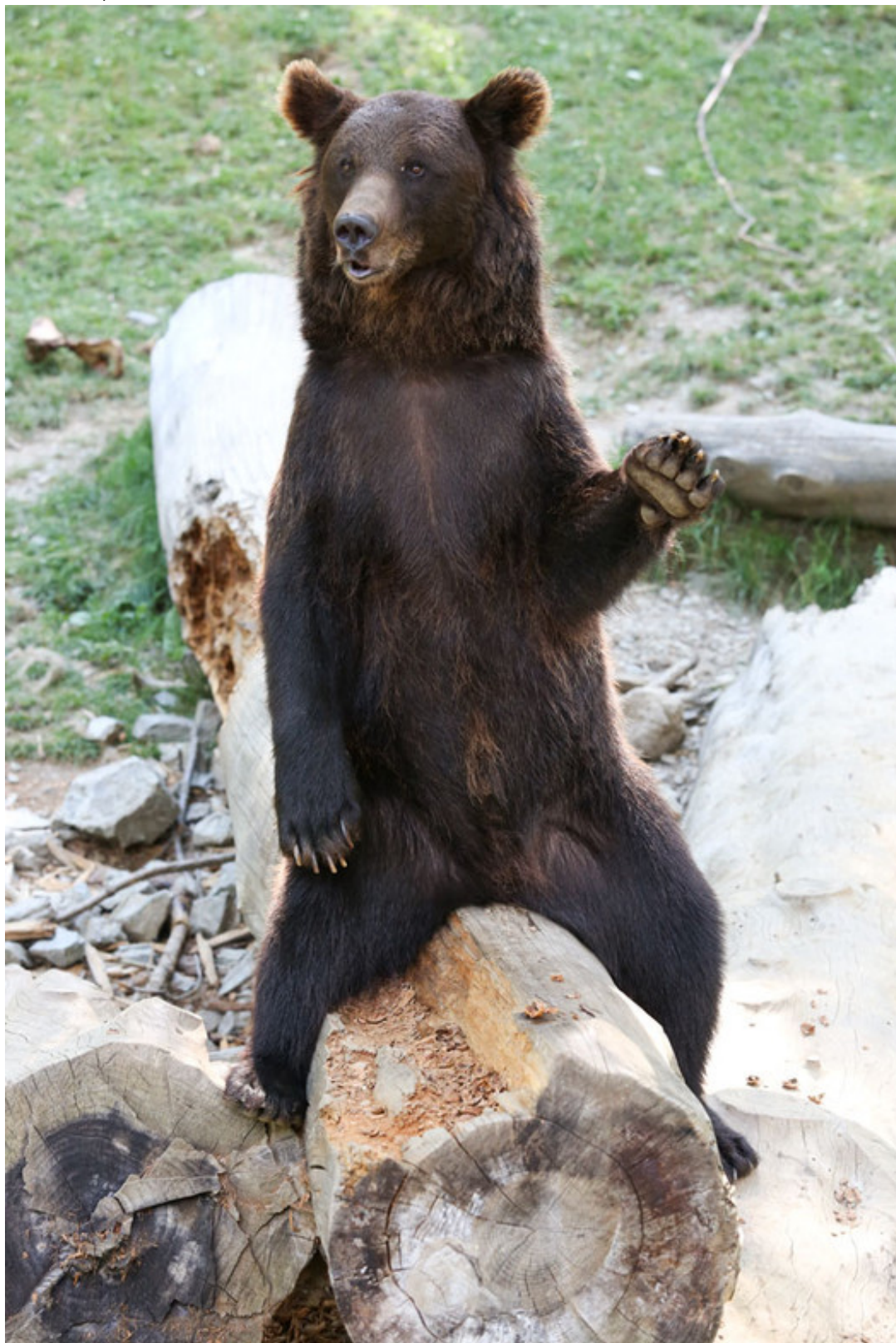

Salvatges molt tranquils

21-08-2013 | 17:38

La Queta, un dels tres óssos bruns de Molló Parc
ALBERT LLIMÓS

Si la canalla marqués la pauta de les vacances, moltes hores es passarien al costat d'animals que difícilment tenen prop de casa. Molló Parc, de Molló, s'ha consolidat en poc més de tres anys en lloc de referència, on és possible veure els animals salvatges en el seu hàbitat natural.

La premissa va ser clara des del primer moment, a la primavera de 2010, i s'ha mantingut fins ara. Molló Parc només mostra animals autòctons del Pirineu català. I no és ni un parc temàtic ni menys un zoològic. És un parc de muntanya en què és possible passejar-s'hi durant un parell d'hores –el mínim recomanat– i creuar-se en qualsevol moment al mig del camí amb un cabirol, una daina, un isard o un mufló, per exemple.

“Molts són nascuts aquí i s'han habituat al contacte amb els humans”, explica Toni Solé, el seu impulsor. El parc ocupa 10 de 15 hectàrees d'una finca familiar, tota en terme de Molló. Reconvertir-la fins al seu estat actual ha estat una feina d'anys. Solé va decidir crear el parc després de veure, en els seus viatges, experiències similars fins i tot d'altres d'àmbits, com jardins botànics, que el van convèncer que seria una bona idea importar el model aquí.

“En aquest format no em consta que n'hi hagi cap més al nostre país”. I el format vol dir un respecte escrupolós a l'entorn i a l'hàbitat dels animals, que se senten en llibertat ja sigui per l'espai obert de què disposen per tot el parc o, en altres casos, per les parcel·les que tenen assignades.

És el cas dels tres óssos, els dos llops, els senglars o el linx, per exemple, que viuen en instal·lacions tancades “perquè són perillosos, naturalment”. En total, 150 exemplars de diferents espècies que avui viuen a Molló Parc. “No té res a veure amb el començament, a la primavera de 2010, quan vam obrir amb sis o set espècies”, recorda Solé.

Des de llavors, el parc, que ha anat creixent cada any en animals i instal·lacions, ha rebut al voltant de 75.000 visitants, que fa una mitjana d'uns 25.000 anuals.

L'any passat, per exemple, va incorporar les instal·lacions dels llops, el linx o els voltors, que s'han convertit en una nova icona de la instal·lació. Això no exclou, però, que els més petits ja passin una bona estona a la granja amb què arrenca el circuit, envoltats de gallines, galls dindi, xais, cabretes i l'opció de passejar en poni –l'única llicència d'animal no autòcton, al costat dels conills porquins–.

“La propera ampliació serà precisament a la granja”, diu Solé. “Ampliarem el galliner i incorporarem una vaca bruna i un cavall del Pirineu”.

La feina dels cuidadors, a més de tenir cura dels animals, també és estimular-los perquè les visites els vegin actius durant el recorregut. Ara n'hi ha tres, repartits entre la granja, a la zona de les marmotes –on els més petits poden experimentar com els agafen el menjar de les mans– i al recinte dels óssos, una altra de les parades obligades de la visita.

Les dues primeres, la Queta i la Wendy, van arribar de França la nit de Reis de 2010, pocs mesos abans de la inauguració del parc. Al març passat s'hi va afegir en Bru, procedent de Portugal. Elles tenen cinc anys i ell, un any i mig.

De moment, però, “no els hem posat en contacte directe perquè al primer intent vam tenir algun problema”, apunta Solé. Visualment sembla que comparteixen espai, però hi ha un filat que els separa. “Amb els temps també vas aprenent a gestionar la relació entre els propis animals i a evitar ensurts a l'hora de posar-los en contacte; tot vol un procés”.

Tret d'alguns casos de compra, com el linx, la majoria d'animals de Molló Parc provenen d'intercanvis o donacions d'altres parcs o zoològics. Hi ha una estreta relació amb el centre de recuperació d'animals salvatges de la Generalitat de Torreferrussa, especialment per a aus que són irrecuperables per viure en llibertat però que poden fer-ho, per exemple, a Molló, com ducs, mussols o gamarussos. Una altra au que es pot veure al parc ripollès i molt apreciada pels especialistes és l'aufrany, en perill d'extinció a tot Europa.